

b) dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

- „3) poborowych o odbywaniu służby zastępczej i o zwolnieniu z tej służby — dokonują właściwe zakłady pracy.”

§ 6. Ministrowie Obrony Narodowej oraz Spraw Wewnętrznych ogłoszą w drodze obwieszczenia, każdy w zakresie swojego działania, jednolite teksty rozporządzeń Rady Ministrów określonych w § 1 i 4, z uwzględnieniem zmian wynikających z niniejszego rozporządzenia oraz z

innych przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitych tekstów, z zastosowaniem ciągłej numeracji paragrafów, ustępów i punktów oraz porządku alfabetycznego liter.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1988 r., z tym że nowe stawki, określone w § 1 pkt 3 lit. a) i b), mają zastosowanie od dnia 1 stycznia 1989 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

210

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW OBRONY NARODOWEJ I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 8 sierpnia 1988 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wojskowego obowiązku meldunkowego oraz zezwoleń na pobyt czasowy za granicą i zezwoleń na zmianę miejsca pobytu przez osoby podlegające obowiązkowi służby wojskowej.

Na podstawie art. 53 ust. 4 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1988 r. Nr 30, poz. 207) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych z dnia 20 lipca 1987 r. w sprawie wojskowego obowiązku meldunkowego oraz zezwoleń na pobyt czasowy za granicą i zezwoleń na zmianę miejsca pobytu przez osoby podlegające obowiązkowi służby wojskowej (Dz. U. Nr 25, poz. 141) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 w ust. 2 wyrazy „zastępczej służby poborowych oraz zasadniczej służby w obronie cywilnej” zastępuje się wyrazami „zasadniczej służby w obronie cywilnej oraz służby zastępczej”;

2) w § 12:

a) w ust. 1:

— pkt 2 i 4 otrzymują brzmienie:

„2) poborowi przeznaczeni do odbycia zasadniczej służby wojskowej, zasadniczej służby w obronie cywilnej lub skierowani do odbycia służby zastępczej — z dniem przeznaczenia (orzeczenia o skierowaniu) do tej służby.”

„4) żołnierze zwolnieni z zasadniczej służby wojskowej oraz poborowi zwolnieni z zasadniczej służby w obronie cywilnej lub służby zastępczej, bez przeniesienia do rezerwy — z dniem zwolnienia ze służby.”

— w pkt 5 dodaje się lit. c) w brzmieniu:

„c) skierowani do odbycia służby zastępczej — z dniem orzeczenia o skierowaniu.”

b) w ust. 4 powołanie „pkt 5 lit. b)” zastępuje się powołaniem „pkt 5 lit. b) i c)”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1988 r.

Minister Obrony Narodowej: w z. A. Jasiński
Minister Spraw Wewnętrznych: C. Kiszczał

211

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 20 lipca 1988 r.

w sprawie zasad zajmowania i opróżniania lokali położonych w hotelach pracowniczych, ustalania opłat za zakwaterowanie oraz ramowych zasad ustalania kategorii hoteli pracowniczych.

Na podstawie art. 54 ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. — Prawo lokalowe (Dz. U. z 1987 r. Nr 30, poz. 165) po porozumieniu z ogólnokrajową organizacją międzyzwiązkową zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie stosuje się do zakładów pracy:

- 1) prowadzących hotele pracownicze,

- 2) zawierających umowy najmu miejsc hotelowych z innymi zakładami pracy prowadzącymi zbiorowe zakwaterowanie,
- 3) najmujących kwatery prywatne na cele zbiorowego zakwaterowania.

2. Nie są hotelami pracowniczymi w rozumieniu rozporządzenia noclegownie przedsiębiorstw „Polskie Koleje Państwowe” i „Krajowa Państwowa Komunikacja Samochodowa”, pomieszczenia noclegowe na obiektach pływających oraz pokoje gościnne zakładów pracy własne lub wynajęte u osób fizycznych.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) hotelu stałym — rozumie się przez to hotel pracowniczy mieszczący się w budynku typu hotelowego bądź mieszkalnego,
- 2) hotelu przenośnym — rozumie się przez to hotel pracowniczy mieszczący się w baraku, barakowozie lub przyczepie,
- 3) pracownika zamiejscowym — rozumie się przez to pracownika, który ma stałe miejsce zamieszkania w miejscowości, z której czas dojazdu do miejsca pracy i z powrotem publicznym środkiem lokomocji przekracza 2 godziny.

§ 3. W hotelu pracowniczym można zakwaterować okresowo:

- 1) pracowników zamiejscowych zatrudnionych w zakładzie pracy prowadzącym hotel pracowniczy oraz pracowników zamiejscowych zatrudnionych w innych zakładach pracy — na podstawie umowy zawartej między zakładami pracy,
- 2) pracowników zamiejscowych, przebywających na urloпах wychowawczych,
- 3) innych pracowników znajdujących się w szczególnie trudnej sytuacji życiowej, oczekujących na przydział mieszkania,
- 4) młode małżeństwa — jeżeli przynajmniej jedno z małżonków jest uprawnione do korzystania z zakwaterowania zbiorowego oraz jeżeli jedno z małżonków oczekuje na przydział mieszkania,
- 5) dzieci osób wymienionych w pkt 1—4 będące na ich wyłącznym utrzymaniu, jeżeli jest pobierany na nie zasiłek rodzinny przez te osoby,
- 6) osoby skierowane przez właściwe miejscowo biura zakwaterowania — na warunkach pełnej odpłatności.

§ 4. 1. Zakwaterowanie w hotelu pracowniczym następuje na podstawie pisemnego skierowania wydanego przez kierownika zakładu pracy po porozumieniu z organizacją związkową zakładu pracy, w którym pracownik jest zatrudniony.

2. Skierowanie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać warunki zakwaterowania i określać czas zakwaterowania.

§ 5. Norma powierzchni mieszkalnej w hotelu stałym nie powinna być niższa niż 5 m² na jednego mieszkańca.

§ 6. 1. Ustala się cztery kategorie hoteli pracowniczych, zgodnie z którymi powinny być zapewnione odpowiednie warunki bytowe i socjalne.

2. Podział hoteli stałych na kategorie oraz wymagania bytowe i socjalne w poszczególnych kategoriach hoteli określają ramowe zasady ustalania kategorii hoteli pracowniczych, stanowiące załącznik do rozporządzenia.

3. Wymagania bytowe i socjalne w hotelach przenośnych określa kierownik zakładu pracy po porozumieniu z zakładową organizacją związkową.

§ 7. 1. Wysokość opłat za zakwaterowanie, ponoszonych przez pracowników, ustala kierownik zakładu pracy po porozumieniu z zakładową organizacją związkową. Wysokość opłat powinna być ustalona w zależności od kategorii hotelu i warunków zakwaterowania i nie może być wyższa od pełnych kosztów zakwaterowania.

2. Wysokość opłat za zakwaterowanie, ponoszonych przez pracowników jednostek i zakładów budżetowych, wynosi 1/3 pełnych kosztów miejsca hotelowego lub miejsca w kwatery prywatnej.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do osób zakwaterowanych w hotelach pracowniczych w jednostkach i zakładach budżetowych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz jednostkach organizacyjnych więziennictwa podległych Ministrowi Sprawiedliwości.

4. Kierownik zakładu stacjonarnej opieki zdrowotnej i opieki społecznej, położonego w miejscowości, w której występuje niedobór pielęgniarek, położnych oraz innych pracowników zaliczanych do średniego personelu medycznego w rozumieniu przepisów o uposażeniu pracowników zakładów służby zdrowia, zakładów pomocy społecznej i zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów, może wystąpić za pośrednictwem terenowego organu administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw zdrowia i opieki społecznej stopnia wojewódzkiego do Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej o wyrażenie zgody na ustalenie niższych niż określone w ust. 2 opłat za korzystanie ze zbiorowego zakwaterowania przez tych pracowników. Wysokość opłat ponoszonych przez tych pracowników nie powinna być jednak niższa od 10% pełnych kosztów miejsca w hotelu pracowniczym.

§ 8. 1. Porządek wewnętrzny w hotelu pracowniczym, zasady współżycia mieszkańców, ich uprawnienia i obowiązki określa regulamin porządkowy, ustalany przez kierownika jednostki prowadzącej administrację hotelu pracowniczego po porozumieniu z zakładową organizacją związkową.

2. Z regulaminem porządkowym należy zapoznać każdą osobę zakwalifikowaną do zakwaterowania w hotelu pracowniczym przed jej zamieszkaniem w hotelu.

§ 9. Jednostka prowadząca administrację hotelu pracowniczego po porozumieniu z zakładową organizacją

związkową i organizacją młodzieżową udziela pomocy w powołaniu samorządu mieszkańców hotelu pracowniczego, reprezentującego interesy mieszkańców hotelu, oraz jest obowiązana:

- 1) podejmować działania zmierzające do stałego podnoszenia poziomu wiedzy i kultury osobistej mieszkańców hotelu pracowniczego,
- 2) rozszerzać formy oddziaływania społeczno-wychowawczego, zmierzające do kształtowania prawidłowych postaw życiowych mieszkańców hotelu,
- 3) zapewnić mieszkańcom możliwość racjonalnego wykorzystania czasu wolnego od pracy i warunki do kontynuowania dalszej nauki.

§ 10. 1. Pracownik traci prawo do zakwaterowania w hotelu pracowniczym, jeżeli:

- 1) została z nim rozwiązana umowa o pracę,
- 2) minął okres delegacji służbowej lub odbywania praktyki,
- 3) pracownik lub małżonek uzyskał mieszkanie w miejscowości, z której jest możliwy codzienny dojazd do pracy.

2. Cofnięcie skierowania do zakwaterowania w hotelu pracowniczym może nastąpić w okresie zatrudnienia, delegacji służbowej lub odbywania praktyki, jeżeli pracownik:

- 1) zalega z opłatami za hotel za okres przekraczający 2 miesiące,
- 2) w sposób rażący i uporczywy narusza postanowienia regulaminu porządkowego lub uchwały samorządu mieszkańców hotelu pracowniczego.

3. O utracie prawa do zakwaterowania lub o cofnięciu skierowania do zakwaterowania w hotelu należy zawiadomić:

- 1) zainteresowanego pracownika,
- 2) kierownika jednostki prowadzącej administrację hotelu oraz
- 3) samorząd mieszkańców hotelu pracowniczego.

4. W razie cofnięcia uprawnienia do zakwaterowania w hotelu pracownikowi innego zakładu pracy, należy ponadto zawiadomić zatrudniającego tego pracownika zakład pracy.

§ 11. 1. Pracownik, który utracił prawo do zakwaterowania lub któremu cofnięto skierowanie do zakwaterowania w hotelu pracowniczym, jest obowiązany opróżnić zajmowane pomieszczenie w wyznaczonym terminie, nie później jednak niż w ciągu 14 dni od otrzymania zawiadomienia, bez prawa do pomieszczenia zastępczego.

2. W razie nieopóźnienia hotelu pracowniczego w wyznaczonym terminie, jednostka prowadząca administrację hotelu dokonuje opróżnienia lokalu przy użyciu przymusu bezpośredniego.

3. W razie nieobecności osoby obowiązanej do opróżnienia hotelu, jednostka prowadząca administrację hotelu jest obowiązana zabezpieczyć ruchomości stanowiące własność tej osoby.

§ 12. Warunki zakwaterowania uczestników Ochotniczych Hufców Pracy w hotelach pracownicznych regulują odrębne przepisy.

§ 13. 1. Traci moc rozporządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 21 czerwca 1976 r. w sprawie zasad zajmowania i opróżniania lokali położonych w hotelach pracownicznych. (Dz. U. Nr 25, poz. 149 i z 1983 r. Nr 57, poz. 257).

2. W związku z art. 68 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. — Prawo lokalowe (Dz. U. z 1987 r. Nr 30, poz. 165) traci moc uchwała nr 7 Rady Ministrów z dnia 31 stycznia 1983 r. w sprawie ustalania opłat za korzystanie z hoteli pracownicznych w zakładach i jednostkach budżetowych (Monitor Polski Nr 6, poz. 38 i z 1984 r. Nr 28, poz. 186).

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: w z. *J. Szreter*

Załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 20 lipca 1988 r. (poz. 211)

RAMOWE ZASADY USTALANIA KATEGORII HOTELI PRACOWNICZYCH STAŁYCH

Wnioski w sprawie zaliczenia hotelu do określonej kategorii przedstawia komisja powołana przez kierownika zakładu pracy prowadzącego hotel pracowniczny. W skład komisji powinien wchodzić kierownik hotelu oraz przedstawiciele zakładowej organizacji związkowej i samorządu mieszkańców hotelu.

Wnioski komisji zatwierdza kierownik zakładu pracy prowadzącego hotel pracowniczny.

Podstawowe wymagania bytowe i socjalne w hotelach pracowniczych

Lp.	Kryteria („×” = kryterium obowiązujące w danej kategorii hotelu)	Kategorie hoteli pracowniczych			
		I	II	III	IV
1	2	3	4	5	6
1	Instalacje w budynku hotelowym:				
	1) wodociągowa	×	×	×	×
	2) kanalizacyjna	×	×	×	×
	3) elektryczna	×	×	×	×
	4) centralnego ogrzewania	×	×	—	—
	5) ciepłej wody	×	×	×	×
	6) telefoniczna do użytku ogólnego w recepcji	×	×	—	—
	7) dźwigowa w budynku powyżej pięciu kondygnacji	×	×	×	—
2	Urządzenia sanitarne:				
	1) umywalki z ciepłą i zimną wodą w pomieszczeniach mieszkalnych	×	×	×	—
	2) natryski, ewentualnie wanny:				
	— na każdej kondygnacji	×	×	—	—
	— w budynku	—	—	×	×
	3) ustępy splukiwane:				
	— w pomieszczeniach mieszkalnych	×	×	—	—
	— na każdej kondygnacji	—	—	×	×
3	Pokoje:				
	1-2-osobowe	×	×	—	—
	3-osobowe	—	—	×	—
4	Pomieszczenia do działalności kulturalno-oświatowej	×	×	×	×
5	Biblioteka (punkt biblioteczny)	×	×	×	—
6	Urządzenia gastronomiczne:				
	1) kiosk — bufet	×	×	—	—
	2) kuchenki podręczne i zlewozmywaki:				
	— w pomieszczeniach mieszkalnych	×	—	—	—
	— w wydzielonych pomieszczeniach na każdej kondygnacji	—	×	×	—
	— w budynku	—	—	—	×
7	Pomieszczenia na podręczne pranie i suszenie	×	×	×	×
8	Boiska sportowe i urządzenia do rekreacji ruchowej	×	×	—	—
9	Pokój samorządu mieszkańców	×	×	×	—

212

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ ORAZ ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 20 lipca 1988 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy stosowaniu urządzeń wytwarzających pola elektromagnetyczne w zakresie od 0,1 MHz do 300 MHz.

Na podstawie art. 208 § 1 i § 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. — Kodeks pracy (Dz. U. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23, z 1982 r. Nr 31, poz. 214, z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 35, poz. 162, z 1986 r. Nr 42, poz. 201, z 1987 r. Nr 21, poz. 124 i z 1988 r. Nr 20, poz. 134) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 19 lutego 1977 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy

przy stosowaniu urządzeń wytwarzających pola elektromagnetyczne w zakresie od 0,1 MHz do 300 MHz (Dz. U. Nr 8, poz. 33) w § 9 w pierwszym zdaniu wyrazy „raz na trzy lata” zastępuje się wyrazami „raz na pięć lat”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: w z. J. Szreter
Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: w z. L. Kryst